

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Sánchez: la pròpia medicina

Deia fa uns dies el diari madrileny *El Mundo* que "la negociació de Pedro Sánchez amb Podem i ERC dispara els recels a La Zarzuela". Si és cert això, que tampoc ens hauria d'estranyar gaire, coincidiria el monarca Felip VI amb la dreta i la ultradreta del seu país, que troben en la criminalització de qualsevol diàleg amb l'independentisme el principal motiu de crítica al govern d'Espanya en funcions. Respon a aquest mecanisme pervers: s'exigeix als catalans que canalitzin les seves reivindicacions "dins la legalitat", portant-les a "la seu de la sobirania de tots els espanyols" però, un cop allà, es nega el valor a aquests vots i s'estigmatitza a qualsevol que els tingui en compte per negociar-hi. La pressió al PSOE per evitar qualsevol transacció amb l'independentisme serà brutal i s'accentuarà a mesura que el calendari vagi avançant.

Si ara els poden acusar de parlar amb "colpistes" o de la destrucció d'Espanya és perquè fa poc ells deien les mateixes coses

Per això tenen aquesta pressa per deixar-ho tot dat i beneït abans de festes. El que convindria recordar als socialistes, un cop comencin a sentir la suor freda de l'estrès i s'intensifiquin les campanyes difamatòries de la premsa del règim, és que estan tastant la seva pròpia medicina. Van ser ells mateixos els que van permetre que el seu rei comencés a fer sermons polítics, exterioritzant unes opinions que ningú li havia demanat. Sánchez va defensar-lo dient que el seu discurs del 3 d'octubre del 2017 "va ser el propi d'un cap de l'Estat" i ara es troba amb filtracions per pressionar-lo impròpiament d'un cap de l'Estat. Com també foren ells, els socialistes, els que blanquejaren la criminalització de l'independentisme, avançant l'aplicació del 155 i comprant tot el relat comunicatiu dels seus adversaris ideològics. Si ara els poden acusar de parlar amb "colpistes", "proetarres" i "violents", si avui els culpen de les mil pestes, de la destrucció d'Espanya i de fer plorar el nen Jesús és perquè, encara no fa un mes, es deien les mateixes bestieses rere un rifle amb el logotip del puny i la rosa.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Històries naturals

El 2020 farà cent anys del naixement de l'escriptor Joan Perucho (Barcelona, 1920-2003). Seguint la tendència habitual serà, doncs, l'Any Perucho. Edicions 62, previsorament, acaba de reeditar *Les històries naturals*, un dels seus relats més cèlebres. L'acabo de llegir. Per no quedar malament hauria de dir "rellegir". No senyor, llegir. Per primera vegada. Tinc a casa l'edició de l'any 1960, la primera. El pare la hi devia entrar. Recordo haver-la començada, uns anys més tard. La vaig deixar al cap de poques pàgines. A aquella edat no estava per a fantasies ni aventures ni vampirs, m'havia "prohibit l'evasió". Els de la meua generació ens vam perdre moltes coses bones per culpa de fer-nos els progressistes i els compromesos polítics. Pere Calders, per posar un altre exemple. La nova edició de *Les històries naturals* porta un pròleg de Julià Guillamon. Explica amb molt d'encert que l'escriptor, que situa la novel·la en la carlinada que va tenir de cabdill principal el general Cabrera, *el Tigre del Maestrat*, va voler establir un paral·lelisme entre aquella guerra civil

“El 2020 farà cent anys del naixement de Joan Perucho

del XIX i la més pròxima del XX. Cabrera, carlí, i Antoni de Montpalau, el científic liberal que protagonitza el llibre, es reconcilien i entenen així que es coneixen. La reconciliació, l'entesa, la superació de les diferències... Ens vam perdre tantes novel·les, en clau o sense... I llegíem Marcuse! El llegíem o el passejàvem pel carrer amb la coberta de cara? Haig de dir de totes maneres que l'estil de Perucho ni llavors ni ara m'és satisfactori. El trobo encallat, difícil, sense l'espontaneïtat de la llengua. Sembla que tradueixi del castellà. Sembla, d'acord amb l'ofici que va exercir tota la vida, que aixequi actes ju-

dicials amb l'alè èpic molt refrenat. Però jo soc un lector, no un crític.

Una vegada el vaig anar a veure al seu domicili de Barcelona. Jo m'havia presentat a un concurs amb *El manyà encès*, la transcripció de les memòries d'en Terri de Mataró que ara també han estat reeditades. El llibre va quedar en segona posició. Perucho havia format part del jurat. En Terri, que coneixia en Perucho com coneixia tothom del país, em va dir d'anar-lo a veure perquè em comentés l'escrit. Em sembla que es va pensar que anava a retreure-li alguna cosa, que l'anés a renyar. Acompanyant-me a la porta em va dir: "Si vol triomfar, alterni, vagi a festes d'escriptors, prengui copes, moltes copes." Ara penso que tot i aquella cara de jutge sever estava de broma i projectava la ironia sobre aquell escriptor que llegia Marcuse i no *Les històries naturals*.

L'obra se situa a Gandesa, a Vall-de-roques, a Morella. A Pratedip, on viu i xucla la sang el vampir... Terres tan estimades. Tan poc freqüents a la literatura catalana, encaterinada amb l'Eixample i el Pirineu.